

... ՍԱ ՏԸՂՈՑ ՀԱԼԱԾՈՒԱԾ

Մարդոցմէն ու բախէն սա ճղղոց հալածուած,
Ո՛վ երկիր, իբրեւ մայր խանդակաթ, գիրկըդ բաց.
Ու հեզմով՝ կըրակէ սիրսն անոնց ծեռացած:

Հայրերու մեր երկիր, եղիր քաղցր օրօրոց,
Անծնող, աներազ, անհաւաս սա ճղղոց,
Որ սէրըդ կըրեցի՜ն սըրսերնուն՝ որպէս խոց:

Եւ մոռցուր, թէ կըրմաս, անցեալի սուգն անհուն,
Հետեւող իբր անէծք միւս իրենց խայլերուն,
Տենչանով մը ըրէ իրենց կեանքը եռուն:

Զըկըրմաս իսկ եթէ տալ իրենց իղձ ու խանդ,
Իցի՛ւ գէթ ունենան իրիկուն մը հանդարտ...
Այս օտար ապիերու աստղերուն տակ անհաւատ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

